

רע"פ 4889/19 - הרב משה שיק נגד הוועדה המקומית תכנון ובניה גליל מזרחי, יחיאל זילבר ואח', המועצה המקומית יבניאל, המועצה הדתית יבניאל, הרב נחמן זושא

בית המשפט העליון

רע"פ 4889/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: הרב משה שיק

נגד

המשיבים: 1. הוועדה המקומית תכנון ובניה גליל מזרחי
2. יחיאל זילבר ואח'
3. המועצה המקומית יבניאל
4. המועצה הדתית יבניאל
5. הרב נחמן זושא

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בתיק עפ"א 18445-03-19 מיום 2.6.2019 שניתן על ידי כב' השופטת תמר נסים שי

בשם המבקש: עו"ד תמר בותר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת ת' נסים שי) בעפ"א 18445-03-19 מיום 2.6.2019, בגדרו ניתן תוקף של פסק דין להסדר פשרה שנחתם בין המשיבה 1 והמשיבים 2 במסגרת ערעור שהגישו המשיבים 2 על החלטת בית המשפט השלום בבית שאן (כב' השופטת ד' נסאר) בב"נ 2933-06-16 מיום 11.2.2019.

רקע והליכים קודמים

1. ביום 1.11.2016 אושר בבית משפט השלום צו הריסה שיפוטי, במסגרתו הורה בית המשפט למשיבים 3 ו-4, המועצה המקומית יבנאל והמועצה הדתית יבנאל, בהתאמה, להרוס מבנה עץ (להלן: המבנה) שהוקם מעל לקברו של האדמו"ר שיק המצוי בבית העלמין ביישוב יבנאל. המשיב 2 ואחרים מגדירים עצמם כנציגי המתפללים באותו הקבר (להלן: המשיבים 2). מאז אישורו של צו ההריסה הגישו המשיבים 2, מעת לעת, בקשות לביטול הצו ולעיכוב ביצועו. ביום 11.2.2019 דחה בית המשפט השלום את הבקשה האחרונה שהוגשה בעניין מהטעם כי אין למשיבים 2 מעמד בהליך כיוון שהם נעדרו זכויות במקרקעין עליהם הוקם המבנה, וכי הם לא היו צד להליכים קודמים שהתנהלו.

2. המשיבים 2 הגישו ערעור לבית המשפט המחוזי. ביום 27.5.2019 הודיעו המשיבים 2 והמשיבה 1, הועדה המקומית לתכנון ובניה גליל מזרחי (להלן: הועדה), לבית המשפט כי הגיעו להסדר פשרה לפיו יעוכב ביצוע הצו למשך 6 חודשים נוכח התפתחויות תכנוניות במקום, לרבות שינוי ייעוד הקרקע בבית העלמין, ולפיכך, ביקשו מבית המשפט המחוזי ליתן תוקף של פסק דין להסדר הפשרה תוך מחיקת הערעור. המשיבה 3, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, הביעה את תמיכתה להסדר הפשרה ואת הסכמתה למחיקת הערעור.

המבקש, בנו של האדמו"ר שיק, צורף להליך הערעור בהחלטה מיום 13.3.2019. בדיון בבית המשפט המחוזי, הסכים המבקש למחיקת הערעור אך התנגד לעיכוב ביצוע הצו כאמור בהסדר הפשרה. המבקש טען כי עמדת הועדה לאורך ההליך המשפטי הייתה כי למשיבים 2 אין מעמד בהליך, ומשכך, אין היא יכולה כעת להגיע עמם להסדר פשרה בנוגע לקרקע. עוד טען המבקש כי הועדה המחוזית לתכנון ובניה סימנה את המבנה כמיועד להריסה; כי צו ההריסה ניתן זה מכבר כאשר בקשות לביטול ולעיכוב נדחו על ידי מספר ערכאות; כי הועדה אינה מצביעה על נימוקים מיוחדים לעיכוב ביצוע הצו, בניגוד להוראות הדין בעניין; וכי בניגוד לטענת המשיבים 2 לפיה ביצעו את החלק העיקרי של צו ההריסה, המבנה עודנו קיים.

בהסכמת הצדדים כאמור, הורה בית המשפט המחוזי על מחיקת הערעור. באשר לבקשה לאישור הסדר הפשרה, עמד בית המשפט המחוזי על התנגדותו של המבקש תוך שהצביע על קביעת בית משפט השלום לפיה המשיבים 2 חסרי מעמד בהליך, וקבע כי כיוון שהמשיבה 3, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, נתנה את הסכמתה להסדר הפשרה, הרי שסוגיית מעמד המשיבים 2 לצורך הגשת הבקשה אינה רלוונטית עוד. עוד עמד בית המשפט המחוזי על ההתפתחות התכנונית באזור ועל התנאים שנקבעו בהסדר הפשרה לצורך הבטחת ביצוע הצו במידה ולא ינתן ההיתר בסופו של דבר, וקבע כי הוא מאשר את הסדר הפשרה ונותן לו תוקף של פסק דין.

על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשת רשות הערעור דנן. אציין כי ביום 18.7.2019 (בש"פ 4894/19), החליטה רשות בית משפט זה (כב' הרשמת ש' עבדיאן) כי יש לסווג את ההליך דנן כבקשת רשות ערעור.

נימוקי הבקשה

בבקשה שלפניי טוען המבקש כי שגה בית משפט קמא עת נתן תוקף של פסק דין להסכם פשרה שעה שהמשיבה 3, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, אינה צד לו, ושעה שלא ניתן לאשר את המבנה אף לא בהתאם לתכנית

החדשה. כך, מעלה המבקש טענות רבות לעניין התכנית החלה על המקרקעין ולעניין הסכנה הנשקפת מהמבנה, וכן טענות נגד האפשרות לפעול תכנונית להכשרת המבנה, כפי שסוכם בהסדר הפשרה, תוך שהוא תוקף את אופן הפעלת שיקול דעת הועדה בעניין. המבקש סבור כי שגגה זו של בית משפט קמא חורגת מעניינם של הצדדים כיוון שהותרת פסק הדין על כנו תרוקן מתוכן את הוראות חוק התכנון והבניה ביחס לשאלה מי זכאי לבקש לבטל או לעכב צו הריסה שיפוטי. עוד טוען המבקש כי אין לאף גורם זכות לבנות על קבר הוריו בלא הסכמתו.

3. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. כלל ידוע הוא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם עולה שאלהבעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו אצטלה עקרונית, הבקשה אינה חורגת מענייני הפרטי ואינה עומדת באמות המידה האמורות.

4. בית המשפט המחוזי קבע כי "איני מתעלמת מקביעתו של בית המשפט קמא לפיה המערערים [המשיבים] 2 בהליך דנן - ג'ק.] חסרי מעמד בהליך. יחד עם זאת, במסגרת הסדר הפשרה סוכם כי הליכי התכנון יבוצעו אל מול המשיבה 2, שהינה בעלת הזכויות בקרקע, וזו נתנה לכך הסכמתה. משכך, למעשה סוגיית מעמדם של המערערים [המשיבים] 2 לצורך הגשת הבקשה, אינה רלוונטית עוד." נוסף לכך, בהסדר הפשרה הובהר מפורשות כי ממילא אין לראות בהסדר הפשרה משום התחייבות מצד הועדה לאישור הבקשה להיתר שתוגש, תוך שנקבעו בו תנאים לצורך הבטחת ביצוע הצו במידה ולא יינתן ההיתר בסופו של דבר. עוד יצוין כי פרט לבקשת רשות ערעור זו, כיום תלויה ועומדת עתירה נוספת שהגיש המבקש בעת"מ 28864-07-19, במסגרתה הועלו טענות דומות לאלו שהועלו בבקשה דנן, וכן עתירה נוספת בעת"מ 41750-05-19, שנדחתה בהסכמת המבקש, ובה תקף המבקש את התכנית לשינוי ייעוד הקרקע בבית העלמין ביבנאל. בנסיבות אלה, לא מצאתי מקום להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

5. סוף דבר, הבקשה לרשות ערעור נדחית, וממילא נדחית עמה הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ו בתמוז התשע"ט (29.7.2019).

ש ו פ ט